

Paasbrief van de custos, 12 april 2020: Tekenen genoeg!

Het is een vreemde Pasen, dit jaar. We zijn in de ban van een virus dat al één van onze broeders dodelijk heeft geïnfecteerd. Pasen, dit feest van Dood en Leven, van Uittocht en Nieuw begin zou voor ons eenvoudig moeten zijn.

Zo werkt het niet. Door de corona worden we eigenlijk meer op onszelf aangewezen. Al het normale is tussen haakjes gezet. De gewone zekerheden zijn wegevallen. We worden gedwongen om eenvoudig te leven, zoals Franciscus dat deed uit eigen keuze.

Ik liep door de straten. De meeste mensen bleven binnen. Ik schrok van wat ik zag. Ik passeerde 14 huizen, wat een verdriet. Ik zag een huis met een veroordeelde, een woning van iemand die troost bood, ik hoorde mensen huilen om het verlies van mens en dier; een moeder moest haar kind missen; iemand waste in onschuld eerst zijn geld en daarna zijn handen. Ik zag mensen met angsten, groot en klein. Ik kwam bitter en depressief thuis. Op dat moment schoot me te binnen dat ik natuurlijk zag en hoorde wat ik wilde zien en horen. Mijn voortdurende valkuil! Ik maakte mijn tocht opnieuw en nu zag ik dat die huizen met verdriet vol waren met mensen die elkaar troostten. Ik zag een moeder die gesteund werd in haar verlies. Ik zag angstige mensen die hun gedachten richtten op een krachtige toekomst en ópstonden. Ik zag overal een heldere toekomst, ik werd er zelf vrolijk en Bevrijd van.

Ik begreep nu dat Jezus na zijn Opstanding niet herkend werd. Natuurlijk niet: hij werd bekeken en ervaren vanuit de teleurstelling en het verdriet. En ja, dan zie je alleen wat er zich binnen een kring van 1,5 meter afspeelt. Jezus was veranderd, hoe? Misschien meer vrouwelijk dan ze verwachtten, wellicht iets van een andere dimensie, anders. In ieder geval

moesten ze zich opnieuw instellen, Het nieuwe zat hem niet alleen in Jezus, maar vooral in henzelf.

Door het coronavirus horen we nu deze uitnodiging: beleef alle dingen opnieuw, met nieuwe ogen en met een ander gevoel. Coronatijd met Pasen maakt dat we, intenser dan voorgaande jaren, ons mogen bezinnen op onszelf en mogen heen springen over onze oude gevoelens, geloof en ongeloof, over onze onzekerheden en angsten.

De verhalen van Uittocht, Doortocht, Woestijn en Aankomst hebben zich in de loop van de geschiedenis al zo vaak voorgedaan. Als vanzelf denken we daarbij aan de Wereldoorlog. We vieren dit jaar 75 jaar bevrijding.

Dat vieren we nú, in een veilig Nederland, we leven niet in 1945. Wie zich richt op het verleden, op Bevrijding toen, op hoe het toen en daar was in kerk en maatschappij in Nederland, Afrika, Zuid Amerika of Indonesië, zal nooit de Uittocht meemaken, zal altijd met bevreemding in de huidige tijd leven.

Nu onze contacten naar buiten beperkt zijn, hebben we alle ruimte om te letten op de duizenden tekenen van Opstanding, van mens en heel de schepping. Het eenvoudigste is: sta elke dag bewust op met een oprechte dankbaarheid, voordat je iets anders doet of denkt.

Nu we de Opstanding van Jezus vieren, gaan we niet terug naar zijn tijd, maar we geven ons over aan Gods liefde en ervaren we opnieuw met dankbaarheid de Bevrijding en schoonheid, die overal dichtbij te vinden is.

Ik wens ieder een Zalig Pasen!

Custos